

RANA SMRT

nanad grujičić

SLIKA U OČIMA

Sapućemo neke
sitnice o bogu.

Čas nam svane
čas smrkle.

Međutim
mi
i dalje žvalimo
ubitacne izjave
npr. o crvu
za kojeg bi bilo poželjno
da pod hitno
iz očiju svojih izbriše
sliku leptira!

PUTANJA

Lično si utvrdio
da se oko sunca obrćeš
velikom brzinom
koju ne osjećaš.

Putanju svoju
ovako iscrtaj:

Prava linija
iz majčine materice
do sitne zvijezde
iznad žalosne vrbe
u dvorištu rodne kuće
i još dalje
tamo gdje ničem
ne služe
oči
uši
ruke
i ostali pribor!

NANAD GRUJIČIĆ rođen je 1954. u Pančevu. Osnovnu i srednju školu učio u Prijedoru. Student književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavio knjigu pesama *Maternji jezik* (književna mladina Srbije, Beograd 1978).

KRIVULJA

Na hladnu si zemlju
položio tijelo
i s visine
grohotom
nabrajao mane:

Ruke
i noge
što fijuču kroz vazduh
tačno u sekund
i santimetar
iscrtale su krivulju
posegnuvši za hranom
ogrevom
i putovanjima.

Sad se lijepo vidi zakon!

ZNOJ

Okani se velikih istinâ
i za života pročitaj
knjigâ
koliko može
u dva džepa stati.

Pri svakom poslu
krampanju npr.
zasući rukave do ramena
i šta:
Udri u znoj!

Neka teče
duša niz tijelo
i vlaži plavu
bluzu uz kičmu!

RANA SMRT

Veliki ljubitelji
opipljivog života
u koloni jedan po jedan
pršte
dahću
svršavaju sa životom.

Meso pri tom
igra stariu igru:
Cuj
hajde još koja
kalorija da cikne
pa onda
marš!

MARIJA JAKIM rođena je 1956. u Kucuri. Živi u Novom Sadu. Student je Filozofskog fakulteta u Sarajevu. Objavila zbirku pesama na rusinskom *Biti zelen orah »Ruske slovo«*, 1979.

četiri pesme

marija jakim

* * *

Ljubavi pesmu
kad hoću da dam
Osetim dušu
S ovu stranu pesme
Okrem se
na drugoj strani
ispisan tekst
Dovoljan sam sebi
Prigrijujem ga
ušuškujem
pod toplo čebe
dok ljubavniku brzo
na uho šapućem
Uzmi me
uzmi
Dok ljubav vodim
Premeštam oči na potiljak
one pametno gledaju
i vide Plafon
I sve vide
S onu stranu teksta

* * *

(Čovek je onoliko
koliko u pesmu može stati
milka božić)

Za njim
On je od svega othodao
Za njim
Uvući ga bar u prvu strofu
Pozvati na razgovor
Objasniti mu
Nakon svega izjasnio se
nestao je u nepoznatom pravcu
Za njim
Za njim
Privesti ga mrtvog ili živog
Svejedno

* * *

Sve je na dlanu
Crtica
Pa tačka
Šaka jada
što se u pesnicu pretvara
Sudbina u grču

* * *

Pesnik je opet zamišljen
Oko što namiguje
dok otvara knjigu
negde iz sveta dolazi
Uzima reč
Prvo slovo(r) podiže do tavanice
stavlja na sjajicu
Slovo e preokreće
Priseća se
Paundove
obremenjene
olovke
Slovu č otkida vrh
otvara prozor
Pre nego što je smislio
kuda s njim
Dugo ga zagleda
Liči mu na kariku
Ali i na nulu

idem kući

petar joksimović

RADIM

Najzad, evo me, svete.
Stigao sam posle
Sto godina koločanja.
Počinjem.
Život je moje opredeljenje.
Nemam drugih namera.

Bio sam već u drugim gradovima
Ne moraš me učiti kako se divi i čuti.
Od danas se divim sebi i sličnim.

Radim, za to imam dara.
Ne pitam ko je to izmislio.
Dobro je da je izmišljeno.

Najzad, svete, čekao si me.
Došao sam i počinjem.
Samu da se smirim
Da bih to lepše rekao.

PRAZNA SOBA

Sutra će Svetmir
Poslednji put uzdahnuti —
Pući će od toga.
Postaće prazna soba.

Ona u kojoj Niko
Nije bio.

Ko će sedeti u njoj?

Ko će nam pomoći
Da pobegnemo iz nje.

PETAR JOKSIMOVIC rođen je 1953. u Vršcu. Osnovnu i trgovacku školu završio u Vršcu. Student Filološkog fakulteta u Beogradu, odsek germanistike. Objavio knjigu pesama Broj telefona, KOV, 1977. Dobitnik nagrade »Pečat varoši sremskокарловац« 1977. Živi u Vršcu.

IDEAM KUĆI

Rešetka sam,
Stravično sviram,
Vetar me štimuje
Sa mirisima neverovatnih reka:

Treba ići na Švarcvald,

Mumlaju ribe
Priklještene
U moje sitasto telo.

Najlakše mi je kada je lep dan.
Vazduh je redak i lakše se krećem.

Rešetka sam,
Prosejavam dlake
Večito tužnih magaraca:

Treba ići u polja, vele mi.

Samo tebe od krvi i mesa
Ne mogu da propustim.
Krv je gusta, meso toplo
I lepi se u moje šupljine:

Treba ići kući, opominješ:

Preko reka, na magarcu
Idem kući.

NEMAM DOKAZ

Ograda ispred kuće
Istrunuće.
Radnici što je načiniše
Istrunuće.

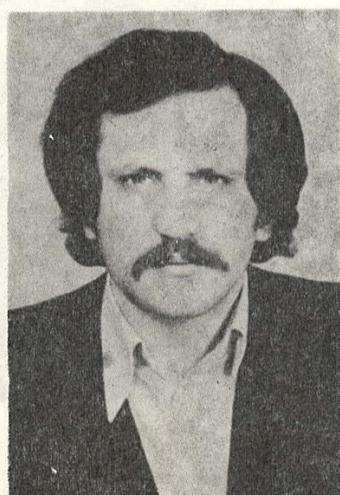
Kada se budem povampirio
Kroz sto godina
Kako da pričam o njima
Ko će mi verovati.

PISEM TI PISMO

Nemoj da te svako zamajava.
Uzmi zube u ruku,
Obuci bundu naopako,
Neka vide crno krvno
I čuju škr gut iz stomaka.
Reci odlučne reči.
Urlikni. Makar kako,
Samo urlikni —

Dosad si bio jagnje.

Od danas možeš mi se
Javiti dopisnicom
Da se kao pravi ljudi
Napričamo.

VOJISLAV KNEŽEVIĆ rođen je 1949. živ. u Bačkom Dobrom Poju, radi u Vrbasu kao građevinski tehničar. Objavio zbirku pesama Isti nož, Književna omladina Srbije, Beograd 1978 edicija »Pegaza«. Na stolačkoj kulturnoj manifestaciji »Slovo gorčina«, za rukopis druge zbirke pesama, dobio je drugu nagradu 1978.

OPEVATI STRAH

Nešto što je u svima
prisutno
u dobroj meri
teško
valja podići
ako je to
zub vremena
nadi usta
prevali smeh
na kom hoćeš jeziku

O KONCU

Gde ćeš je obići
u delu
misli
gde u delu
tela
pita me onaj
što je više puta
umirao
i pokazuje
veliku
veliku ranu

KLJUKANJE GUSAKA

Nema da beži
idejom
većitim zrnom
kljukaju ih
dobro
dobro
dobro

propuštajući
kroz prste
vrh
i osnovu
one gomile
što je svaki
zanos
pretegla

svakako
krila su im
u načvama ostajala

RETKA PTICA

Malo pre sam pročitao
glasno
da se ptica
vodomar pari
tek
kada suparnika
otera
na daljinu
pet kilometara
i više

stariji sin
slatko se zasmeja
a i drugi mlađi

zaključim
retka je to ptica
pa se oprezno
oprežno
udaljim

BEZDAN

Kopa po sečanju
ne kažem
da mu se ne javljaju
znanci

ali on je
ovaj bunar iskopao
glas mu
baš
odjekuje